

Arrest

nr. 70 392 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U woonde in Ingoesjetië. U verklaarde problemen te hebben gehad in uw café. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan. Samen met uw zoon A. (...) runde u sinds 2007 een café, gelegen op zo een kilometer van Gazi-yurt, niet ver van de weg tussen Rostov en Baku. Uw zoon leefde onder een andere identiteit sinds hij in Moskou problemen had gekregen met de autoriteiten. Uw zoon had vanaf 2001 in Moskou gestudeerd

en gesport. Hij was daar lastiggevallen door onbekenden, die wilden dat hij de andere sporters zou verklappen. Uw zoon was na een appendixoperatie in 2002 zelfs geslagen door de OMON in Moskou. In 2006 werd uw zoon in Moskou vals beschuldigd van afpersing, omdat hij niet wilde meewerken. Daarom kwam uw zoon terug naar Ingoesjetië. Toen bleek dat hij op federaal niveau gezocht werd, nam hij een andere identiteit aan. In het café kwamen gewapende mannen in camouflage-uniform. Mogelijk had het te maken met de pogingen om uw zoon te rekruteren. U weet niet of het Russen waren of strijders. Sinds eind 2008 bestelden ze eten zonder te betalen. Een keer vroegen ze naar uw zoon en naar levensmiddelen, wat u weigerde. Toen u de financiën in orde bracht, bleek dat u bankroet was. Uw zoon werd woedend en zou de zaken regelen. Op 8 maart 2008 werd er brand gesticht in het café na een feest. Toen werd ook de hond doodgeschoten en het café beschoten. Ook andere cafés in de buurt werden geraakt door beschietingen in 2008. Uw zoon meldde de brandstichting bij de politie. Die vroegen of u niet zelf het café in brand had gestoken. Omdat de huur nog niet afgelopen was, herstelde u het café opnieuw. Eind 2008 ontdekte u bij het afval een dreigbrief, dat u uw zoon moest kalmeren. Er kwamen meer briefjes en ook de andere cafés kregen dergelijke briefjes. U weet niet of die briefjes van de politie of van de rebellen kwamen. In de zomer van 2009 werd E. N. (...) dood teruggevonden niet ver van het café. In september of oktober 2009 vroeg u een reispaspoort aan, dat u in februari 2010 ontving. Op 26 of 27 september 2010 werd u beschoten. U belandde nadien in het ziekenhuis omwille van problemen met uw suikergehalte. Toen u in het ziekenhuis lag, werd u opgebeld met de vraag waar uw zoon A. (...) was. U overtuigde uw zoon om te vluchten samen met zijn gezin. Na uw ontslag uit het ziekenhuis, in oktober 2010, werd u bijna aangereden met een wagen. Daarna bleef u thuis. U belde een vriend van uw zoon op, die u aanraade om het land te verlaten. U reisde per bus naar Moskou. U was bang in Moskou omdat uw zoon federaal gezocht werd. De vriend van uw zoon bracht u naar een standplaats voor vrachtwagens. U reisde verborgen in de vrachtwagen. 's Nachts stapte u over in een andere vrachtwagen. U vergat een tas, waarin de foto's van uw café zaten en ook dreigbriefjes. Uiteindelijk werd u met een jeep tot in België gebracht. Op 15 oktober 2010 kwam u aan in België waar u op dezelfde dag asiel aanvroeg bij de Belgische asielinstanties. Sinds u in België bent heeft u nog steeds geen nieuws over uw zoon. U hoopte dat hij naar Europa gevlucht was, maar u heeft hem niet gevonden.

Uw dochter, P.R. (...) (o.v. 6.478.861), vond u wel terug in België.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vaag blijft over de personen met wie u problemen (weigering te betalen, brandstichting, beschieting, poging tot aanrijding, dreigbrieven) kende. Zo verklaarde u meermaals niet te weten of deze problemen uitgingen van de rebellen dan wel van de autoriteiten (CGVS, p. 3, 4, 5, 7, 8, 9), wat toch op zijn minst merkwaardig is. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt wel dat uw zoon in Moskou (vanaf 2001) niet wilde meewerken met de autoriteiten, wat de reden zou kunnen zijn waarom de autoriteiten achter de problemen zaten in het café in 2008 (CGVS, p. 7 - 8). Er dient echter te worden opgemerkt dat u van mogelijke problemen met de autoriteiten geen enkele melding heeft gemaakt in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken. Integendeel, u heeft in de vragenlijst uitdrukkelijk ontkend dat u ooit problemen heeft gehad met de autoriteiten (vragenlijst, p. 3). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op het feit dat u van enige problemen met de autoriteiten niets heeft gemeld. Hierop heeft u verklaard dat u bang was om het te vertellen (CGVS, p. 9). Dit is echter geen afdoende uitleg. Immers, van iemand die zich wendt tot de asieldiensten om bescherming kan worden verwacht dat zij van meet af aan tracht om alle

essentiële feiten ter staving van haar asielaanvraag te vertellen. Het feit dat u dat duidelijk niet heeft gedaan, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat u, indien u werkelijk problemen zou hebben met de autoriteiten sinds 2008, zonder problemen een reispaspoort zou kunnen verkrijgen van de autoriteiten in februari 2010, zoals u zelf verklaarde (CGVS, p. 11). Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u problemen hebben gehad met de autoriteiten verder aan. Daarbij dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw reisroute niet consistent zijn. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u vanuit Moskou reisde met twee vrachtwagens en een jeep (CGVS, p. 11 - 12). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u echter over één vrachtwagen en drie auto's (Verklaring DVZ, vraag 34). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de inconsistentie in uw verklaringen. Hierop heeft u verklaard dat ze het op de Dienst Vreemdelingenzaken niet juist hebben genoteerd. U voegde er nog aan toe dat je je toch niet kan vergissen of het een vrachtwagen is of iets anders (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende uitleg aangezien er geen reden is om aan te nemen dat deze of andere verklaringen in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken fout zouden zijn weergegeven. Bovendien blijkt dat u het verslag voor akkoord heeft ondertekend. Bijgevolg kan ten eerste worden gesteld dat uw werkelijke reisroute aldus onbekend blijft. Ten tweede doet dit vermoeden dat u uw reispaspoort (dat u zou hebben afgegeven aan de eerste vrachtwagenchauffeur, die het mogelijks doorgaf aan de tweede vrachtwagenchauffeur; CGVS, p. 12) moedwillig achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om aldus uw werkelijke reisroute, exacte vertrekkdata en mogelijke visa verborgen te houden. Ten derde vervalt hiermee uw uitleg om geen bewijzen voor te kunnen leggen – uit uw verklaringen blijkt dat u bij het overstappen tussen de twee vrachtwagens uw tas met bewijsdocumenten zou zijn vergeten, wat aldus niet meer als aannemelijk kan worden beschouwd (CGVS, p. 6, 9, 11). Ten slotte ondermijnt dit op bijkomende wijze de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien de combinatie van al deze elementen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochter, P.R. (...) (o.v. 6.478.861), een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming werd genomen. Het door u voorgelegde document ter staving van uw asielaanvraag (intern paspoort) bevat uitsluitend identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. Bijgevolg kan dit document bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2.1. Verzoekster voert aangaande de weigering van hoedanigheid als vluchteling een eerste middel aan.

2.1.1. In het eerste onderdeel van dit middel voert verzoekster de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van het recht op verdediging en het artikel 6, alinea 3, c) van het Europees Verdrag tot Bescherming van Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: het EVRM).

Verzoekster voert aan dat de beslissing na het interview van verzoekster van 11 juli 2011 werd genomen zonder dat de stukken van haar dossier aan haar werden medegedeeld en dit ondanks het schriftelijk verzoek van haar advocaat van 17 februari 2011. Verzoekster verwijst dienaangaande naar het artikel 6, alinea 3, van het Europees verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens. Zij licht toe dat haar advocaat zijn tussenkomst meldde per brief aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 februari 2011 met de uitdrukkelijke vraag hem een afschrift over te maken van alle stukken van het dossier teneinde hem toe te laten met kennis van zaken zijn cliënt bij te staan in de zaak. Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal hier enkel op reageerde door hem op de hoogte te brengen van de datum en plaats van het interview zonder mededeling van haar dossier en aldus zo het recht op een eerlijk proces van verzoekster miskende.

In een tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster verwijst naar de website van de commissaris-generaal waarin duidelijk zou staan vermeld dat een asielzoeker of zijn advocaat kan vragen om het asieldoosier in te kijken. Verzoekster concludeert hieruit dat de verwerende partij haar eigen beleidslijnen niet volgt.

2.1.2. Wat betreft de aangevoerde schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat verzoekster niet specificeert welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Doch kan uit de uiteenzetting van verzoekster het algemeen rechtsbeginsel van het recht op verdediging worden afgeleid.

Dienaangaande dient er toch te worden opmerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.(RvS 20 juni 2008 , nr. 2923 van, RvS 9 juli 2008, nr. 3039).

De Raad verwijst volledigheidshalve naar de volgende passage van de nota van de verwerende partij dat luidt als volgt:

"(...) Verweerder antwoordt dat verzoeksters argument dat hij geen kennis had van het administratief dossier vooraleer het gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond, niet aanvaard kan worden. Het administratief dossier bestond op dat moment uit de volgende stukken: de bijlage 26, verzoekers inschrijving als asielaanvrager, een verklaring betreffende de woonstkeuze, een ontvangstbewijs van documenten, de toestemming van verzoeker om na te gaan of hij in andere landen van de Europese Unie reeds asiel heeft aangevraagd, een vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute, alsook een vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Het is op basis van deze gegevens dat het Commissariaat-generaal het gehoor heeft voorbereid. De bijlage 26 en de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute werden aan verzoeker voorgelezen en zijn beiden door hem ondertekend. Daarnaast werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van de ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal aan verzoeker overhandigd. Bijgevolg had verzoeker wel degelijk kennis van de gegevens die door het Commissariaat-generaal zouden worden gebruikt. Verweerder wijst er nog op dat uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt dat de raadsheer, Meester Tytgat, aanwezig was tijdens de interviews van verzoekende partij, doch dat Meester Tytgat aan het einde van het interview, geen opmerking heeft gemaakt aangaande het overmaken van bepaalde stukken van het administratieve dossier.(...)"

De Raad kan de commissaris-generaal volgen in haar argumentatie daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een kopie van haar asielaanvraag heeft gekregen en de vragenlijst met informatie

over haar persoon en reisroute werden voorgelezen en zij dus zeker kennis had van de stukken op basis waarvan de bestreden beslissing door de commissaris-generaal werd genomen. Zoals de commissaris-generaal verder terecht opmerkt kon verzoekster tevens zelf het dossier inkijken of gebruik maken van de administratieve procedure om kopieën van bepaalde stukken op te vragen ten einde met kennis van zaken het beroepsverzoekschrift op te stellen. Ongeacht het feit dat de commissaris-generaal geen gevolg had gegeven aan haar verzoek voor een afschrift van haar dossier voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft verzoekster hoe dan ook te allen tijde de kans gehad om haar dossier in te kijken.

Verzoekster verwijst bovendien zelf naar haar recht op inzage in het dossier doch blijkt uit haar uiteenzetting dat verzoekster zowel tijdens als na het interview geen beroep heeft gedaan op deze mogelijkheid. De verzoekende partij bevestigt dit ter zitting. De Raad meent dat verzoekster voldoende mogelijkheden had om het dossier in te kijken en zij toont bovendien niet aan over welke essentiële stukken of elementen zij geen kennis had en op welke wijze dit invloed heeft gehad op de bestreden beslissing.

Het eerste middel is in zoverre ontvankelijk, niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen van de 48/3 en 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekster citeert de voormelde artikelen.

Verzoekster verwijst naar het feit dat er tijdens het interview bij de commissaris-generaal werd gewezen op het feit dat er kleine verschillen zijn tussen wat verzoekster verklaarde op het eerste interview en het relaas dat verzoekster heeft weergegeven later bij de commissaris-generaal.

Verzoekster voert dienaangaande aan dat ongeacht de vaststelling van de commissaris-generaal dat haar asielrelaas ongeloofwaardig overkomt dit nog niet betekent dat zij geen nood heeft aan rechtsbescherming. Zij voert aan dat het niet onaannemelijk is dat verzoekster bepaalde feiten niet spontaan heeft verteld. Zij beklemtoont dat zij sterk onder de indruk was van die feiten en de reis en benadrukt verder dat zij de feiten zo nauwkeurig mogelijk heeft weergegeven. Zij meent dan ook dat zij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor wat zij niet nauwkeurig heeft waargenomen of onthouden en zij geeft aan dat kwade trouw niet wordt vermoed. Verzoekster verklaart dat zij de kostbare goederen en documenten niet vergat, maar deze achterliet in een voertuig waarvan ze niet wist dat die zonder haar zou vertrekken. Verder voert zij aan dat in de bestreden beslissing een te nauwkeurige waarde wordt gehecht aan de letterlijke tekst van een verklaring die bovendien is opgesteld in een taal die zij niet begrijpt. Zij wijst er tevens op dat zij suikerziekte heeft en het algemeen geweten is dat dit geheugen van dergelijke patiënten wordt aangetast. Verzoekster verwijst naar de aanbevelingen van het UNHCR aangaande de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas.

Verzoekster wijst erop dat zij inderdaad onwetend is over organisaties die bijstand verlenen en argumenteert dan ook dat het feit dat zij haar belagers niet kon identificeren dit niets ontnemt aan de realiteit van haar lijdensweg. Zij herhaalt dat het hier wel degelijk gaat om vrees voor belaging. Zij argumenteert dat mensen die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd zijn, maar een duidelijk en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, eveneens als vluchteling kunnen worden erkend. Verzoekster concludeert dan ook dat zij voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Aangaande de weigering van subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster in een derde middel de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst enerzijds naar het feit dat er in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt en dat er anderzijds niet wordt betwist dat het aantal incidenten in haar land van herkomst toenemen.

Verzoekster beroept zich tevens op hetzelfde asielrelaas zoals hierboven weergegeven in het kader van de aangevoerde schending van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij benadrukt nogmaals dat indien zij zou terugkeren naar Ingoesjetie zij zich in een situatie zou bevinden van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling aangezien zij aldaar herhaaldelijk werd bedreigd en zij er

niet kan rekenen op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten. Verder stelt verzoekster dat een dergelijk situatie van willekeurige onmenselijke en vernederend behandeling, die bedreigend is voor de bevolking van een land of een regio kan voldoende zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.

Verzoekster concludeert dan ook dat dit tot gevolg heeft dat aan alle voorwaarden voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is voldaan.

Verzoekster vraagt de Raad dan ook om de bestreden beslissing te hervormen en aldus verzoekster de hoedanigheid van vluchteling in de zin van het artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève toe te kennen. In subsidiaire orde vraagt zij dan ook om haar de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

2.4. Gelet op de inhoudelijke overlapping van het tweede en het derde middel worden deze middelen samen behandeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat de situatie in Ingoesjetië complex is en dat een individuele beoordeling nodig is wat betreft de nood aan internationale bescherming in het licht van de vluchtelingenconventie of in het kader van het artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Verder motiveerde de commissaris-generaal dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Er werd vastgesteld dat verzoekster onaannemelijk weinig op de hoogte is aangaande de elementaire elementen van haar asielrelaas zowel wat betreft haar reispaspoort en wat betreft verklaringen aangaande haar reisroute. Er werd eveneens vastgesteld dat verzoekster zeer vaag bleef over de personen die haar belaagden en zij geen melding maakte van problemen met de autoriteiten bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl ze dit wel heeft gedaan bij de commissaris-generaal.

Op basis van het geheel van motieven werd geoordeeld dat verzoekster niet als vluchteling erkend wordt in de zin van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en haar noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Waar verzoekster aanvoert dat ondanks de kleine verschillen die zijn vastgesteld tussen de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en wat zij verklaarde bij de commissaris-generaal zij hoe dan ook nood heeft aan internationale bescherming, dient er op gewezen te worden dat verzoekster volledig voorbij gaat aan de bewijslast van een asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees

bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekster stelt in essentie niet akkoord te gaan met het oordeel van de commissaris-generaal en minimaliseert de vaststellingen op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat het relaas van verzoekster niet geloofwaardig is, doch betwist deze niet.

Waar verzoekster er op wijst dat zij nogal onder de indruk was van de reis en zij dit aangeeft als verschoningsgrond dient de Raad er op te wijzen dat elk interview stress met zich meebrengt en dat de feiten van vervolging inderdaad tot stress kunnen leiden, maar verzoekster toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekster kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift een algemene uiteenzetting weer aangaande de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal doch gaat verzoekster niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing zodat zijn betoog op dit punt faalt. Het loutere feit dat verzoekster niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard niet afdoende om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan om zijn asielrelaas geloofwaardig te maken, noch brengt zij nu in haar verzoekschrift concrete elementen aan om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de bewering van verzoekster dat zij haar kostbare goederen en documenten niet vergat, maar achterliet in een voertuig waarvan ze niet wist dat die zonder haar zou vertrekken, wijst de Raad erop dat uit het verhoorverslag blijkt (verhoorverslag p. 6) dat verzoekster inderdaad verklaarde dat zij haar tas met de voormelde goederen en documenten in een voertuig per vergissing achterliet. Of dit nu kan omschreven worden als 'vergeten' of als 'achterlaten' is op zich niet relevant, daar dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verklaringen van verzoekster aangaande haar reisroute niet consistent zijn. De Raad verwijst naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat verder niet wordt betwist door verzoekster: *"(...)Daarbij dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw reisroute niet consistent zijn. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u vanuit Moskou reisde met twee vrachtwagens en een jeep (CGVS, p. 11 - 12). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u echter over één vrachtwagen en drie auto's (Verklaring DVZ, vraag 34). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de inconsistentie in uw verklaringen. Hierop heeft u verklaard dat ze het op de Dienst Vreemdelingenzaken niet juist hebben genoteerd. U voegde er nog aan toe dat je je toch niet kan vergissen of het een vrachtwagen is of iets anders (CGVS, p. 12). Dit is echter geen afdoende uitleg aangezien er geen reden is om aan te nemen dat deze of andere verklaringen in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken fout zouden zijn weergegeven. Bovendien blijkt dat u het verslag voor akkoord heeft ondertekend. Bijgevolg kan ten eerste worden gesteld dat uw werkelijke reisroute aldus onbekend blijft. Ten tweede doet dit vermoeden dat u uw reispaspoort (dat u zou hebben afgegeven aan de eerste vrachtwagenchauffeur, die het mogelijks doorgaf aan de tweede vrachtwagenchauffeur; CGVS, p. 12) moedwillig achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om aldus uw werkelijke reisroute, exacte vertrekkedata en mogelijke visa verborgen te houden. Ten derde vervalt hiermee uw uitleg om geen bewijzen voor te kunnen leggen – uit uw verklaringen blijkt dat u bij het overstappen tussen de twee vrachtwagens uw tas met bewijsdocumenten zou zijn vergeten, wat aldus niet meer als aannemelijk kan worden beschouwd (CGVS, p. 6, 9, 11).(...)"*

Wat betreft de stelling van verzoekster dat zij lijdt aan suikerziekte en het algemeen geweten is dat dit leidt tot geheugenproblemen, dient de Raad er op te wijzen dat verzoekster geenszins een medisch getuigschrift voorlegt omtrent eventuele geheugenproblemen en zij heeft hiervan tevens geen melding gemaakt tijdens het interview bij de commissaris-generaal.

Wat betreft de stelling dat de commissaris-generaal vast houdt aan de letterlijke tekst van een verklaring in een taal die verzoekster niet begrijpt, merkt de Raad op dat verzoekster niet aangeeft op welk punt de

bestreden beslissing behept is met een te letterlijke interpretatie van een verklaring. Verzoekster geeft betreffende deze bewering geen enkel specifiek voorbeeld weer om haar bewering hard te maken. Bovendien merkt de verwerende partij terecht op in haar nota dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op tegenstrijdige verklaringen, maar op het feit dat verzoekster zeer vage verklaringen heeft afgelegd die ongeloofwaardig zijn. In die zin is het inderdaad onlogisch dat er sprake zou zijn van een te letterlijke interpretatie van verklaringen van verzoekster. Bijkomend kan er gewezen worden op het feit dat verzoekster in het begin van het interview verklaarde dat zij de tolk zeer goed begreep.

Verder wenst de Raad te benadrukken dat de bestreden beslissing geen vermoeden wekt van kwader trouw, maar louter vaststelt dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. De commissaris-generaal steunt zijn beslissing op basis van vaststellingen die steun vinden in de stukken van het administratief dossier. De redenering van verzoekster dat ongeacht de vaststellingen van de commissaris-generaal zij toch nood heeft aan internationale rechtsbescherming kan niet gevolgd worden, aangezien logischerwijze enkel een geloofwaardig asielrelaas dient getoetst te worden aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet conform de Conventie van Genève.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er is dus geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS